

FRÉDÉRIC GROS • Michel Foucault

FRÉDÉRIC GROS 1965 doğumludur. L'Institut d'études politiques de Paris'de (Sciences Po) felsefe profesörüdür. Michel Foucault'nun Collège de France'ta verdiği dersleri yayıma hazırlamıştır. Uzmanlık alanı Michel Foucault'nun eserleri olmakla birlikte felsefe ve siyaset konularında birçok çalışması yayımlanmıştır. Türkçeye çevrilen eserleri şunlardır: *Yürümenin Felsefesi* (Kolektif Kitap, 2017), *İtaat Etmemek* (YKY, 2020).

Michel Foucault

© 2011 Que Sais-Je? /Humensis, Michel Foucault Presses, no. 3118

İletişim Yayınları 3098 • Başvuru Dizisi 118

ISBN-13: 978-975-05-3234-4

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Melike Işık Durmaz

KAPAK Suat Aysu

KAPAKTAKI FOTOĞRAF Thierry Ehrmann, "Michel Foucault, painted portrait DDC_7450.jpg", Abode of Chaos (CC BY 2.0 lisanslı)

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

FRÉDÉRIC GROS

Michel Foucault

Michel Foucault

ÇEVİREN *İsmet Birkan*

İÇİNDEKİLER

HAYAT HİKÂYESİ	7
Taşralı burjuva çocukluk dönemi.....	7
Parlak zekâlı entelektüelin zorunlu hayat yolu.....	8
Kuzey ülkeleri.....	10
Parisli entelektüel.....	11
Güney ülkeleri.....	12
Politikanın yeniden keşfi.....	14
Yurtdışı deneyimleri.....	17
BİRİNCİ BÖLÜM	
İNSAN BİLİMLERİNİN ARKEOLOJİSİ	19
Delilik ve ölüm.....	19
<i>Deliliğin tarihi</i>	19
<i>Tıbbi bakışın arkeolojisi</i>	31
Edebî deneyim.....	34
<i>Eser yokluğu</i>	34
<i>Raymond Rousset</i>	38
Söylemlerin analizi.....	41
<i>Bilginin anonim ağları</i>	42
<i>İnsanın ölümü</i>	44
<i>İnsan bilimleri</i>	48
<i>Bir polemiğin hikâyesi</i>	50
<i>Söylemsel pratikler</i>	53

İKİNCİ BÖLÜM

İKTİDAR VE YÖNETİMSELLİK	57
Bilme istenci	57
<i>Söylemin sınırlanması süreçleri</i>	57
<i>Aristo'dan Nietzsche'ye bilme istenci</i>	59
<i>Antik Yunan'ın adli pratikleri</i>	60
<i>Batı'da soruşturmanın doğuşu</i>	61
Disiplin toplumu	63
<i>Cezalandırma teknikleri</i>	63
<i>Hapishane muamması</i>	65
<i>Bedenlerin politik olarak kuşatılması</i>	68
<i>Normalizasyon</i>	69
<i>Panoptizm</i>	74
<i>Disiplin toplumu ve kapitalizm</i>	76
<i>Hapishane ve suçluluk dünyası</i>	77
İktidar ve yasa	78
<i>Irklar savaşı</i>	80
<i>Cinsellik düzeneği</i>	81
Yönetimsellik ve "hakikati söyleme"	84
<i>Toplulukların yönetimselliği (Devlet aklı ve liberalizm)</i>	85
<i>Bireylerin yönetimselliği</i>	88
<i>(Pastoral iktidardan itiraf formlarına)</i>	88

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÖZNELLEŞ(TİR)ME PRATİKLERİ	91
Geç dönem Foucault'daki muammalar	91
<i>Özneye dönüş mü?</i>	91
<i>Aydınlanma nedir?</i>	95
Hazların kullanımı	96
<i>Deneyimlerin sorunsallaştırılmasının tarihi</i>	96
<i>Hazlar ve nefse hâkimiyet</i>	100
<i>Hazların evlilikle çerçeveselenmesi</i>	106
Kendilik kaygısı	109
Hakikati söyleme cesareti	115
<i>Politik parrhesia: Hakikati söyleme ve demokrasi</i>	115
<i>Kinizm veya skandal olarak hakikat</i>	119
SONUÇ	123
KAYNAKÇA	125

HAYAT HİKÂYESİ¹

Taşralı burjuva çocukluk dönemi

Michel Foucault 15 Ekim 1926'da Poitiers şehrinde, Katolik geleneklere göre yaşayan, hali vakti yerinde bir burjuva ailesinde dünyaya gelir. Ailede baba tarafından da anne tarafından da geriye doğru birkaç kuşak tıp doktorlarına rastlanır. Ana-baba Foucault'ların üç çocukları vardır: en büyükleri (abla) Francine, Paul-Michel ve 1933'te doğan Denys. Madam Foucault'nun Vendeuve-du-Poitou'da güzel bir malikânesi vardır; Foucault da tatil dönemlerinde eserlerini yazmak için oraya gitmekten hoşlanacaktır. Paul-Michel Foucault, 1930'dan 1940'a kadar Poitiers'deki Henri-IV Lisesi'nde okur. Orada zeki ve başarılı bir öğrenci olarak kendini gösterir. Bu dönemin, onun için Avusturya Şansölyesi Dollfuss'un katliyle öne çıkmış olması kayda değer-

1 Daha fazla bilgi için, D. Defert'in "Chronologie"sine (Michel Foucault, *Dits et écrits*, cilt 1, Gallimard, 1994, s. 13-64) ve D. Eribon'un kitabına (Michel Foucault, Flammarion, 1989) başvurulabilir (Defert'e ayrıca vermek lütfunda bulunduğum netleştirici bilgiler için teşekkür ederim) [Didier Eribon, *Michel Foucault*, çev. Şule Çiltaş, Ayrıntı Yayınları, İstanbul, 2012].

dir (“ölüm karşısında duyduğum ilk korku” diyecektir). 1936’da İspanya’dan gelen sığınmacıların çocuklarıyla arkadaşlık eder. Küçük Foucault, cerrah değil tarihçi olacağını söyleyerek yakınlarını şaşırır. Paul-Michel, 1940 yılında, Alman işgali altında bulunan şehirdeki Hıristiyan Okulları rahipleri tarafından yönetilen Saint-Stanislas Koleji’ne girer. 1943’te lise diplomasını (Bakalorya) alır ve Eylül ayında, Müttefikler’in bombardımanları altında Paris’te Ulm Sokakı’ndaki École Normale Supérieure [Yüksek Öğretmen Okulu] giriş sınavlarına hazırlanmak üzere *hypokhâgne* [alt hazırlık] sınıfına kaydolar. İlk defasında başarısız olduktan sonra, ikincide Paris’teki Henri-IV Lisesi’nin *khâgne* [hazırlık]* sınıfına girmeye hak kazanır. Böylece Poitiers’yi ve aile çevresini terk etmiş olacaktır. Annesine duyduğu sevgi hâlâ çok canlıdır ve Foucault (babasının 1959’da ölümünden sonra) sık sık Vendevre’e onu ziyarete gidecek, hatta 1982’de orada bir ev almaya karar verecektir.

Henri-IV’te felsefe dersleri (büyük Hegel çevirmeni ve yorumcusu) Jean Hyppolite tarafından verilmektedir. Dersleri göz kamaştırıcıdır ve bütün Hegel düşüncesi, öğrencilerin büyülenmiş gözlerinin önüne açılmaktadır. O dönemde felsefe artık biçimsel bir zihin oyunu olarak değerlendirilmekte, tarih sorunlarıyla ortak bir kaderi paylaşır gibi görünmektedir. Foucault, bir ithafında yazacağı gibi “her şeyi borçlu olduğu” bu muazzam profesöre karşı minnetini ifade etmeye her zaman özen gösterecektir.

Parlak zekâlı entelektüelin zorunlu hayat yolu

Temmuz 1946’da Foucault, École Normale Supérieure’e kabul edilir; o yıllarda bu, parlak zekâlı bir genç için en bü-

(*) *Khâgne*: “Hazırlama” sınıfı, ama liseye değil, “Yüksek Okullar”ın giriş sınavlarına hazırlama – ç.n.

yük manevi ödüldür. Georges Canguilhem'le, ilk kez felsefe sözlü sınavı vesilesiyle tanışır. Böylece Foucault dört yıl için "Ulm Sokağı"na girmiştir. Dönem *Libération* [işgalden kurtuluş] dönemidir ve kültür alanında Amerikan modelleri rakipsiz bir büyü icra etmeye başlamaktadır. Fakat Foucault için başlayan bu yeni hayat, manevi acılarla doludur. Eşcinselliği acı verici iç çelişkilerin kaynağı olur. Savaş sonrası Fransıza püriten ve ahlâkçıdır; Foucault saldırgan, hoşgörüsüz, asosyal bir tip olarak kendini gösterir. 1948'de intihara teşebbüs edecektir. Okulun revirinde kendisine özel bir oda ayrılır ve Profesör Delay'le konsültasyon için Sainte-Anne Akıl Hastanesi'nden randevu alacaktır. 1950'ye doğru, alkole aşırı düşkünlüğü yüzünden, kısa süren bir psikoterapiye başlar. Yine de okul arkadaşları, P. Bourdieu, P. Veyne, J.-C. Passeron, M. Pinguet vb. ile sağlam dostluklar kurmaya başlar. Okulda felsefe okutmanı L. Althusser'le dost olur; onun etkisiyle 1950'de Komünist Parti'ye girecektir (orada Ekim 1952'ye kadar kalır). Komünist Parti o dönemde toplumda çok büyük prestije sahiptir: Kurşuna dizilenlerin ve *Résistance*'ın [Direniş] partisidir.

Fakat bu yıllar aynı zamanda çalışma yılları olur. Foucault, M. Merleau-Ponty ve J. Beaufret'nin derslerini izleme fırsatı bulur. Savaş sonrasının iki büyük felsefi akımı olan ve varoluşçuluğun barıştırmaya çalıştığı fenomenoloji ile Marksizm arasında gidip gelir. 1948'de Lyssenko Olayı patlak verir: Politik tercihler artık bilimsel sorunlar çevresinde ve çerçevesinde belirlenmekte, burjuva bilimleri ile proletarya bilimleri arasındaki ayrılık fikri apaçık bir gerçek olarak görülmektedir. Foucault, Hegel (felsefe tezini bu konuda yazacaktır), Husserl, Marx ve Heidegger'i yutarcasına okur, ama edebiyatı da (Sade, Kafka, Genet vb.) göz ardı etmez. 1947'de psikoloji lisans diplomasını alır ve 1951'de (skandal yaratan ve Komünist Parti'ye girişine atfedilen bir başarısızlıktan sonra),

içinde J. Hyppolite ve G. Canguilhem'in de yer aldığı bir jüri önünde, felsefede *agrégation* [profesörlük] derecesini kazanır.

Artık öğrencilik yılları sona ermiş olan Foucault, 1952'den 1955'e kadar École Normale Supérieure'de okutmanlık yaparken, bir yandan da Lille Üniversitesi'nde psikoloji asistanıdır. O sıralar psikoloji de bir disiplin olarak üniversiteye girmiştir. Öte yandan psikanaliz ise, Politzer'in yazıları doğrultusunda, büyük bir güvensizlikle karşılanmaktadır. O yıllar, Foucault için, Nietzsche'nin eserinin aydınlatıcı keşfi, Beckett, Bataille, Blanchot, Klossowski ve Char okumalarıyla öne çıkan yıllardır. Aynı anda Foucault gittikçe daha sık psikiyatri çevreleriyle görüşmeye başlar. 1952'de bir psikopatoloji, 1953'te de bir deneysel psikoloji diploması alır. Ama özellikle Profesör Delay'nin servisinde ve “nöroleptikler” devriminin ilk adımlarında hazır bulunur. Bir ara Sainte-Anne'da Lacan'ın seminerlerini izler ve J. Verdeaux'yla birlikte L. Binswanger'i ziyaret eder (bu yolculuk vesilesiyle ruh hekimi R. Kuhn'un yanında bir deliler karnavalına tanık olacaktır). Rorschach test levhalarının yorumunda çalışır. İlk küçük eseri 1954'te çıkar: *Maladie mentale et personnalité* [Ruh Hastalığı ve Kişilik] başlığını taşıyan bu kitap Marksizmin izlerini taşımaktadır. Foucault, öncesine kıyasla daha az kırılğan görünür ve Mayıs 1953'te müzisyen J. Barraqué ile bir gönül ilişkisine girişse de, bu ilişki İsveç'e hareketiyle sona erer.

Kuzey ülkeleri

Nitekim Foucault çok geçmeden üniversitede Fransızca okutmanı olarak Uppsala'ya yerleşir (1955 sonbaharı). Hayatı boyunca bağlı kalacağı G. Dumézil ile orada karşılaşır. Uppsala Kütüphanesi'nin tıbbi eserler bölümünü keşfeder; bu da klasik çağda delilik konusunda belgelere dayalı uzun bir çalışmaya girişmesini sağlar. O devirde İsveç sosyal açıdan model bir

ülke ve büyük hoşgörü sahibi bir toplum olarak görülmektedir. Bu dönem Foucault'nun *dandy*'lik dönemidir: Jaguar marka otomobili ve giyim kuşamıyla özenli görünür. Fransız edebiyatı üstüne (Sade'dan Genet'ye, Chateaubriand'dan Bernanos'a) çok beğenilen bir dizi konferans verir. Resmî görevi aynı zamanda Fransız entelektüel dünyasından önemli kişiler davet etmesine de imkân vermektedir. Bu bağlamda, Albert Camus, Jean Hyppolite gibi isimlere de orada ev sahipliği yapar. Fakat Foucault birçok kez Paris'e dönüş de yapar: Aralık 1955'te orada R. Barthes'la tanışır ve dostluk kurar; Temmuz 1957'de, José Corti Kitabevi'nin raflarında Raymond Rousel'in eserlerini keşfeder; Mayıs 1958'de Paris'te siyasal olaylara tanık olur.* Bütün bu geliş gidişler, uzun çalışma ve yazma dönemlerinin ara duraklarını teşkil eder. *Deliliğin Tarihi* başlığını alacak metnin kaleme alınmasını Polonya'da (yeni bir okutmanlık görevi: Foucault bu kez De Gaullecü Burin des Rozières'nin yanında çalışmaktadır) tamamlar. İnsanların hapsedilmesi konusundaki bu uzun sayfalar, sonunda polisi kaygılandırır ve onun Polonya'dan sınır dışı edilmesine sebep olur. Böylece Foucault, İsveç liberalizmi deneyiminden sonra Polonya totalitarizmi deneyimini de tanımış olur. Sonunda, 1960 ilkbaharında, ikinci tezini tamamlamak üzere Hamburg'a gider ve orada Almanya'nın yavaş yavaş yeniden inşa edilmesine tanık olur. Fransa'ya dönünce, üniversiteye yeniden girişini Clermont-Ferrand'da yapar; orada psikoloji dersleri verir. Ekim ayında Daniel Defert'le tanışır.

Parisli entelektüel

Foucault 1961 yılının Mayıs ayında delilik konulu tezini Sorbonne'da savunur. Savunmanın hemen ardından, tez Plon Yayınevi'nden *Folie et déraison* [Delilik ve Akılsızlık,

(*) Askerî darbe girişimi ve De Gaulle'ün başa geçmesi – ç.n.

1961] başlığıyla yayımlanır. Eleştiriler pek heyecanlı değildir ancak birçok saygın isim, Barthes, Blanchot, Mandrou, Braudel (ve çok geçmeden M. Serres), *Deliliğin Tarihi*'nin (eser birkaç yıl sonra Gallimard Yayınevi tarafından bu başlıkla yeniden yayımlanacaktır) önemli bir kitap olduğunu ifade edeceklerdir. Foucault ara vermeden, (1963'te basılacak olan) *Kliniğin Doğuşu*'nu da yazar, ama asıl ilgisi, günden güne daha çok edebiyata yoğunlaşır gibidir. Bu, Bataille, Klossowski, Laporte, Hölderlin, Blanchot üstüne birçok makale yazdığı dönemdir. *Tel Quel* dergisi ekibiyle tartışmalara katılır. *Raymond Roussel* adlı eserini yazar, *Critique* dergisinin yayın kuruluna girer, resim sanatıyla tutku derecesinde ilgilenir, Nietzsche'yi yeniden çalışmaya koyulur ve bu vesileyle G. Deleuze'le tanışıp dost olur. Böylece bütün bu yıllar yoğun bir yazı etkinliğinin damgasını taşır. D. Defert'le bulunduğu Tunus'taki birkaç kısa ikameti, az da olsa dinlenmesini sağlar. Fakat çok geçmeden, kendini tamamen "göstergeler üstüne bir kitabın" yazılmasına vermiş görünür: Bu, Nisan 1966'da yayımlanacak *Kelimeler ve Şeyler*'dir. "İnsanın ölümünü" haber veren kitabın çıkar çıkmaz yaptığı "sükse", Foucault'yu yapısalcıların "lideri" konumuna taşır. Polemik başlar; çok geçmeden solcu Hıristiyanlar, Marksistler ve varoluşçular Foucault'ya karşı safları sıklaştırırlar. Hepsi de onda gerici bir anti-hümanizm ve nihilist bir siyasal vazgeçiş görmekte ve onu kınamaktadırlar.

Güney ülkeleri

Fakat başarısının kurbanı olan Foucault, çok geçmeden, uyandırılan aşırı coşkudan ürkererek, ilk kez felsefe dersleri vermek üzere Tunus'a yerleşmeye karar verir. Orada iki yıl (Eylül 1966-Eylül 1968 arası) kalacaktır. Bundan yararlanarak, teorik katılığıyla düş kırıklığı yaratacak olan *Bil-*

ginin *Arkeolojisi*'ni yazar. Fakat aslında bu dönem[de yaşanan olaylar] onun için iktidar sorunlarını ölçüp biçme vesilesi olur. Haziran 1967'de Tunus'ta, [Filistin'deki] Altı Gün Savaşı vesilesiyle, Yahudi esnafa yöneltilen saldırıları da içeren şiddetli gösteriler yapılır. Tunus Üniversitesi gittikçe artan bir gerginliğin odağı olur. Foucault, mücadele içindeki öğrencileri destekler; Rosa Luxemburg ve Che Guevara'yı ve kısa süre sonra da Amerikan Kara Panterleri'nin metinlerini okumaya başlar. Fakat Tunus onun için aynı zamanda Akdeniz'in ve güneşin deneyimidir; Nietzsche'nin yeniden "Grek" olma çağrısına bir yanıt olarak...

Foucault Paris'teki Mayıs 1968 Olayları'nın içinden şimşek gibi geçer; oysa bunlar Maurice Clavel'e *Kelimeler ve Şeyler*'in somut örneklenmesi olarak görünmüşlerdir. Fakat Foucault orada kırılmış bir devrimci umudu veya sınıf mücadelesinin nesnel bir ifadesini değil, kendi ilk çalışmaları doğrultusunda, çoklu ve indirgenemez birtakım itirazcı seslerin tezahürünü görecektir.

Bu arada Fransa'da, iktidarı gittikçe daha fazla sıkıştıran hak arama mücadelelerini tatmin etmek ve fazlaca haremli ortamı yatıştırmak için, Vincennes'de yeni bir deneysel üniversite kurulur. Foucault oraya felsefe profesörü olarak atanır; bu da ilk kez "solcu" diye ün kazanmasına sebep olur. Daha 1969 yılının Ocak ayından itibaren, üniversite, Mayıs 1968 Olayları üstüne filmler gösterilmesi konusunda patlak veren bir gösteriyi engellemek isteyen kolluk kuvvetlerine karşı koyar. Nihayet, öngörülen müfredat programı (Lacancı psikanaliz, Marksist sosyoloji) karşısında hükümet, Ocak 1970'te, Vincennes Üniversitesi'nin felsefe lisans diplomasına ulusal ölçekte denklik tanımayı reddeder. Ancak Foucault, herhalde bütün bu hercümerçten bıkmış olacak ki, J. Vuillemin'in olası tavsiyesiyle, Collège de France'ta bir göreve atanmayı düşünmeye başlamıştır bile... Ve kariye-

ri uluslararası boyuta taşınmaya başlayan Foucault (Mart'ta Amerika'ya, Eylül'de Japonya'ya davet edilmiştir), Collège de France'a seçilir. Orada ilk (açılış) dersini 2 Aralık 1970'te verir (*Söylemin Düzeni*). Çok geçmeden F. Ewald, asistanı olacaktır. Ölümünden iki ay önce son derslerini de orada verecektir. Ancak şu da var ki, Collège de France'ın eğitim yapısı, ona öğrenciden ziyade seslendiği bir halk kitle-si sağlamıştır.

Politikanın yeniden keşfi

1970 yılları tam anlamıyla capcanlı, kaynayan yıllardır. Foucault'nun ünü arttıkça artar, tez danışmanlığı yaptığı alanlar gittikçe çeşitlenir; yolculuklar, sunumlar ve her tür etkinlikler gittikçe çoğalır. 1975'te *Hapishanenin Doğuşu*'nu, bir yıl sonra da *Bilme İstenci*'ni yayımlar.*

Bu girdaptan, “hapishane” çevresinde oluşan bir dizi [etkinlik] ayrılabilir. Foucault, D. Defert'in bir fikri uyarınca, bir “Hapishaneler Hakkında Bilgilendirme Grubu”nun (HBG) kurulduğunu Şubat 1971'de ilan etmiştir. Bunun başlıca amacı, hapishanenin bir teorisini yapmak değil, mahpusların deneyimlerini derlemek, somut taleplerini ifade edebilmeleri ve hayat koşullarını anlatabilmeleri için onlara söz hakkı tanımaktır. Hapishane sorunlarına yönelik bu duyarlılığın, ülkede gerçekleşen birçok politik karakterde tutuklama olayıyla (özellikle D. Defert'in de katıldığı *La Gauche Proletarienne*'in [Proleter Sol] yasaklanmasıyla) pek iyi açıklanabildiği de not edilmeli. Hapishaneler Hakkında Bilgilendirme Grubu, mahpusun günlük ekmeği olan binlerce irili ufaklı itilip kakılma, aşağılanma, yasak ve azarlanmaları açığa vurmaya yarayacak bir soruşturma yapmak ister. Çok geçmeden mahpuslara hücrelerinde radyo ve gaze-

(*) *Bilme İstenci, Cinselliğin Tarihi*'nin ilk kitabı olarak yayımlanır – e.n.

te hakkı tanınır ve bu, söz konusu grubun zaferi olarak algılanır. Fakat hükümet bu başarıdan endişelenir. İki mahpus, bir güvenlik görevlisiyle bir hemşireyi rehin alır ve olayın çılgınlığı içinde onları öldürürler (Eylül 1971'deki Bufet ve Bontemps Olayı). 1971-1972 kışında bazı hapisanelerde (Nancy'de, Thoul'de) birçok ayaklanma olur. Hapishaneler Hakkında Bilgilendirme Grubu bu tehlikeli ajitasyonların merkezinde olmakla suçlanır. Foucault, merkezden bir ruh doktorunun (Dr. Edith Rose) mahpuslara işkence yapıldığına dair suçlayıcı raporunu okur; Amerika'da Attica Hapishanesi'ni ziyaret eder. Ve Grup, ifade araç ve imkânlarının tamamen tutuklular tarafından kontrol edilebilmesi için çok geçmeden kendini feshetmeye karar verir. Foucault'nun politik müdahaleleri ırkçı eylemleri de hedef alır. 27 Ekim 1971'de Goutte d'Or'da, Djellali Ben Ali, bir binanın güvenlik görevlisi tarafından öldürülür; bu olay hemen sokak olaylarını tetikler. Foucault bu cinayeti protesto eder, Genet ve Sartre'la birlikte gösteri yapar. Claude Mauriac ve başkalarıyla birlikte Djellali Komitesi'ni kurar. 16 Aralık 1972'de göçmen işçi Mohammed Diab, Versailles'da bir karakolda öldürülür. Genet, Mauriac ve Foucault, düzenledikleri protesto gösterisinde tutuklanır, polis tarafından hırpalanır ve gecenin bir kısmını karakolda geçirirler. Fakat daha genel olarak, Foucault'nun müdahaleleri, hükümetin güvenlik adına almakta sakınca görmediği her türlü yasadışı önlemleri, hemen aklanmakla sonuçlanan bütün polis suçlarını hedef alır: polis tarafından şiddet gören gazeteci Alain Joubert olayı (Mayıs 1971), bekçiler tarafından vurulan Christian Riss olayı (Ağustos 1971), Maocu militan Pierre Overney'nin bir gece bekçisi tarafından öldürülmesi (Şubat 1972), Klaus Croissant'ın kuşku koşullar altında sınır dışı edil[erek Alman makamlarına teslimi] (Kasım 1977), Vincennes'de İrlandalıların yasadışı olarak tutuklanması (Ağus-